

La monumental tramoia valenciana

La unitat que escenifica el PP no oculta, si és que ho intenta, les pugnes entre bastidors

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.06.08

D'un temps ençà, el PP valencià ho fa tot en gran: els mítings a Mestalla a manera d'ofrena al líder, les contundents victòries electorals, la selecta Copa Amèrica, el circuit urbà de Fórmula 1... L'ostentosa València de Francisco Camps, tributària a desgrat seu de la que a cop de totxo i talonari va somiar Eduardo Zaplana, rep el visitant amb la imponent estampa del seu més flamant hotel, una mola de 29 plantes i 117 metres d'altura. Pòrtic de l'arquitectura d'acer i vidre que s'aixeca al nou front marítim, carta de presentació d'una comunitat que, alliberada dels seus antics complexos provincians, avança amb força i vol que se sàpiga.

L'empremta de Santiago Calatrava es percep per tot arreu en l'abans anomenada capital del Túria. Al rejuvenit port, però també a la faraònica Fira de València que aquest cap de setmana acull el 16è congrés del Partit Popular. Encara que el seu autor, l'arquitecte José María Tomás, no ho pretengués, l'edifici constitueix en si mateix una metàfora del conclave conservador: amb estructures, bigues i conduccions al descobert, la monumental tramoia queda a la vista de tot l'auditori. Igual que en el congrés del PP, reconvertit en funció de teatre aficionat que pretén escenificar una unitat renovada, però sense cap teló que ocultí les batusses que els actors mantenen entre bastidors.

Unitat... ¿al voltant de què?

No és freqüent que els polítics, professionals de la impostura, s'arrenquin la màscara per mostrar la seva autèntica faç. Només passa en moments de crisis internes com la que pateix el PP, que ajuden a conèixer les misèries dels partits. D'aquí l'interès --polític, sociològic i fins i tot antropològic-- del congrés de València. Que, tot i que una mica aigualit per la incompareixença d'un candidat alternatiu al qüestionat Mariano Rajoy, brinda (i promet) emocions fortes en cafeïna.

L'únic que uneix els aquí reunits són els desitjos d'unitat. Una altra cosa és al voltant de quin líder, de quin equip i de quin projecte cal unir-se, i per quant temps. En forma de llegat polític, Ángel Acebes, tot franquesa, va deixar ahir patent el seu rebuig a aquest suposat acostament als nacionalismes perifèrics que Rajoy, a la manera galaica, suggereix però que encara està lluny de concretar. I José María Aznar, tan ovacionat en la seva arribada com l'absent --i alhora omnipresent-- María San Gil, va exhibir amb les seves salutacions tant afecte al secretari general sortint com desdeny a Rajoy, el seu antic pupil. I això tot just acaba de començar: atenció al discurs que l'expresident pronunciarà avui davant el plenari

És veritat que no tot són ressentiments; també proliferen les mostres de suport al líder, algunes de sinceres i altres tapadores d'ambicions cada vegada menys secretes. Com la de la madrilenya Esperanza Aguirre, l'audaç "no em resigno" de la qual, fals presagi d'una candidatura alternativa amb què va especular en excés, ha quedat posposat fins a una millor ocasió. Potser el 2011. O la del valencià Camps, que com a

valedor de Rajoy i amfitrió del conclave es va passejar per la Fira per exhibir el seu creixent pes en el partit.

Nostàlgia immobiliària

Per ordre de Camps, que va confessar complir "un somni de quan era petit" a l'organitzar aquest congrés, la Generalitat valenciana es va bolcar ahir amb els mitjans de comunicació per demostrar el seu poder. Fins al punt de conduir-los per les obres del circuit urbà que aquest agost, i fins al 2014, albergarà el Gran Premi d'Europa de Formula 1. Un membre de la comitiva, nostàlgic del boom immobiliari que ha catapultat el PP local, glossava la magnitud del pelotazo: "Per quatre dies de soroll a l'any, els pisos que envolten el traçat augmentaran el seu preu en 40 o 50 milions." Hi ha coses que no canvien mai. Tampoc a València.